

и му зели часовника. Разбира са, той са оплакалъ на гръцкия консулъ и послѣдния искалъ удовлетворение отъ турските власти. Дѣлото са свършило съ това, че единъ отъ грабителите билъ задрѣнъ за шестъ дена, а часовника не билъ върнатъ. Ако жалбата на иностранния подданикъ, който са намира подъ покровителството на своя консулъ, довежда до такавъ резултатъ, то какво остава да чакатъ българете?

Но, ако турските варварства да са ограничаваха само съ биение, то като говориме сравнително, положението на християните щѣше да бѣде за понасяние; на сѣка крачка вие чувате безкрайни разкази за грабежъ, насилия, безчестие на жените и пр. Когато азъ бѣхъ въ Пазарджикъ, то ма обиколиха навалици българе, които желаяха да ми прикажатъ за сичките претърпѣни отъ тѣхъ тѣглила, както въ времето на възстанието, така и въ послѣдните дни. Единъ богатъ българинъ, напримѣръ, ималъ обширенъ чифтликъ въ една околия, населена съ турци, и въ времето на отсъствието му турците-сжеѣди ограбили му сичко, щото той ималъ: добитака, земледѣлческите сѣчива, семето, и когато той са върналъ, изгонили го, като го заплашили, че ще го убиятъ, ако той си покаже носа. А за доказателство, че това самоволно завладѣние на земята не е временно, а постоянно, захванали да обработватъ и засѣватъ полетата. Бѣдния ступанинъ обжрналъ са съ просба камъ пазарджикския каймакаминъ, и той обѣщаль да направи сичко, що може, но, разбира са, нищо нее направилъ. Другий християнски землевладѣлецъ ми са оплака, че преди три години, той купилъ едно парче земя отъ единъ турченъ, а послѣ възстани-